

Η έκθεση

Όχι, στην έκθεση η Ζωρζ δεν τα πήγαινε καλά. Μάταια προσπαθούσε να βρει ιδέες πρωτότυπες, να τις εκφράσει σωστά. Η δεσποινίς, για να μην αναγκαστεί να τη βαθμολογήσει, έγραφε κάτω από την έκθεση *καλά ή αρκετά καλή*. Η Ζωρζ στενοχωριόταν πολύ, πάρα πολύ. Εφιάλτης της είχε γίνει. Έβλεπε στον ύπνο της πως επιτέλους έγραφε ωραίες φράσεις, τη μια πίσω από την άλλη, γέμιζε μια άσπρη κόλλα, και ύστερα, ξαφνικά, ένας δυνατός αγέρας την άρπαζε και την έχανε για πάντα. Απελπιζόταν. Ήθελε τόσο πολύ να πάρει κι αυτή ένα «πολύ καλή», για να ευχαριστήσει την αγαπημένη της Α. Κ.! Δεν άντεχε εκείνο το βλέμμα, κάθε φορά που είχαν έκθεση, λες και την παρκαλούσε να γράφει καλά για χατίρι της.

Αυτή τη φορά η δεσποινίς Κλάρα τούς έβαλε σαν θέμα: «Ο σεβασμός των μαθητών προς τον δάσκαλο», κι αμέσως δικαιολογήθηκε: «Το θέμα αυτό είναι επιβεβλημένο», δηλαδή δεν το είχε διαλέξει η ίδια.

Η Ζωρζ στο σπίτι καθόταν στο τραπέζι της απελπισμένη. Μασουλούσε με μανία την άκρια του μολυβιού, λες κι απ' αυτό θα ξεχνόταν η φαιά ουσία που της έλειπε. Τι να γράψει; Άραγε, τι θα 'γραφαν οι καλές; Τι θα 'γραφαν οι άριστες, η Αθηνά, η Τίλδα; Πώς ν' αρχίσει; Λόγου χάρη, να τα πει αμέσως όλα καθαρά και ξάστερα; *Πρέπει, λέω πρέπει, να σεβόμαστε τους καθηγητές μας που πασχίζουν να μας μάθουν γράμματα, να μας κάνουν πολίτες χρησίμους εις την κοινωνίαν. Πρέπει, επαναλαμβάνω, πρέπει, να τους αγαπάμε. Οι καθηγηταί είναι ο φάρος που φωτίζει τον δρόμο μας. Η μοναδική ικανοποίησή των είναι η επιτυχία των μαθητών των.*

Η Ρενέ διάβασε την έκθεση και τη χαρακτήρισε με μια λέξη: *Αηδία*. Η Ζωρζ έπεσε στα πόδια της, «Βοήθησέ με!». Η Ρενέ της είπε πως δεν είχε καμία διάθεση να τη βοηθήσει, πρώτον γιατί

το θέμα ήταν ηλίθιο. Ο σεβασμός των μαθητών προς το δάσκαλο εξαρτάται από το ποιος είναι ο δάσκαλος.

— Στο Έκτο έχουμε μια παλαβή καθηγήτρια, λέει όλο αυναρτησίες και μασουλάει σαν κατσίκια μαστίχα, ποια μαθήτρια θα τη σεβαστεί; Φταίμε εμείς που γελάμε; Εκείνη μας κάνει να γελάμε. Γράψε λοιπόν: Αν ο δάσκαλος είναι έξυπνος, μορφωμένος και καλός, ας τον σεβαστούμε, διαφορετικά έχουμε κάθε δικαίωμα να παίζουμε ναυμαχία την ώρα της παραδόσης.

Έφριξε η Ζωρζ:

— Θες να με θάψεις;

— Και, δεύτερον, δε θέλω να σε βοηθήσω γιατί είναι καιρός να μάθεις να τα βγάζεις πέρα μόνη σου.

Η Ζωρζ ένωσε παρατημένη, μόνη, χαμένη ίσως για πάντα. Πώς θ' αντίκριζε αύριο την αγαπημένη, τη χίλιααγαπημένη Α. Κ.; Αν ήταν να παραδώσει το γραπτό της στον Καλιμάνη ή έστω στον Κουμαράτο, δε θα την ένοιαζε, όμως να παραδώσει την τρισάθλια έκθεσή της στην Α.Κ.; Ε λοιπόν, το 'χε καλύτερο να μην ξαναπατήσει το πόδι της στο σχολείο, να πεθάνει τώρα, αυτή τη στιγμή. Έσκυψε το κεφάλι, κούρνιασε στα διπλωμένα της μπράτσα κι έκλαιγε, έκλαιγε όσο δεν είχε κλάψει ποτέ. Η απελπισία της έσφιγγε το λαιμό, η καρδιά της πονούσε, όλα γύρω της μια έρημος, ούτε ένα φωτάκι, ένα τόσο δα φωτάκι, να την παρηγορήσει. Ξαφνικά, πριν της ξανάρθει η σκέψη του λυτρωτικού θανάτου —όλοι κι όλες θα 'κλαιγαν απαρηγόρητοι γύρω από το φέρετρό—, μια αστραπή φώτισε το μυαλό της. Ο Αλφόνς Ντοντέ κι ο *Μικρούλης* του! Προχτές διάβαζε αυτό το μυθιστόρημα κι έκλαιγε από συγκίνηση, τόσο της άρεσε. Κι αν έγραφε ένα κεφάλαιο απ' αυτό το βιβλίο; Εκείνο με το φτωχούλη ταλαιπωρημένο δάσκαλο και τους κακούς μαθητές; Δεν είχε παρά να το μεταφράσει. Ποιος θα το 'παιρνε είδηση; Η δεσποινίς Κλάρα δεν ήξερε γαλλικά. Αμέσως οι θανατερές σκέψεις σβήστηκαν. Θα 'γραφε την έκθεση της ζωής της! Έτρεξε, πήρε το βιβλίο από τη βιβλιοθήκη του μπαμπά, το ξεφύλλισε και βρήκε το κεφάλαιο που θα την έσωνε. Κάθισε στο τραπέζι της, έξυσε το μολύβι της κι άρχισε:

Το Σάρλαντ ήτο μια μικρή πόλις χτισμένη σε μια κοιλάδα που ήτο περιτριγυρισμένη από βουνά σαν μεγάλα κάστρα, με το λιοπύρι ο τόπος ήτο καμίνι και με το βοριά σωστό ψυγείο. Εκεί ήτο ένα μεγάλο κολέγιο, το Σεριέρ. Ένας φτωχός καθηγητής, που εργαζόταν για να συντηρήσει τη γριά μητέρα του, εδέχετο χωρίς να παραπονείται τις κοροϊδίες και τις τυραννίες των μαθητών, οι οποίοι δεν καταλάβαιναν την θέσιν του και γύρευαν με την παραμικρήν ευκαιρίαν να γελάσουν μ' αυτόν. Γιατί, στ' αλήθεια, ο φτωχός καθηγητής, αν και μορφωμένος, ήτο ντροπαλός κι αδέξιος. Μια μέρα, που ο διευθυντής ήτο άρρωστος και απουσίαζε, οι αταξίες των παιδιών κορυφώθηκαν. Όχι, δεν εφοβούντο τον καθηγητήν των, τον κύριο Πιερ, ο οποίος τραβούσε τα πάνδεινα από τους μαθητάς του, οι οποίοι δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να κατεβάζουν παιχνίδια από το κεφάλι τους. Άλλοι ήταν καθισμένοι καβαλιωτά επάνω στα θρανία και σύρλιαζαν, άλλοι πήγαιναν από πίσω από την πλάτη του καθηγητού κι έκαναν τις χειρότερες γκρομιάτσες παραμορφώνοντας τελείως το πρόσωπό των. «Σιωπή, σιωπή!» φωνάζει άδικα ο καθηγητής. Μερικοί έπαψαν να φωνάζουν. Ένας όμως απ' αυτούς, πάρα πολύ χαϊδεμένος από την μητέρα του και συστημένος στην επιείκεια του Διευθυντού, καθόταν ακουμπισμένος στον τοίχο και εσφύριζε. «Σωπάστε τέλος πάντων και καθίστε κάτω» του είπε ο καθηγητής. «Να σωπάσετε εσείς!» αποκρίθηκε κόκκινος ο μαθητής. «Μα δεν εντρέπεσθε να φέρεσθε έτσι σε μένα που δεν σας έκανα τίποτε κι ούτε άλλην απαίτησιν έχω παρά να ησυχάσετε; Εκμεταλλεύεσθε, κύριε, την επιείκειαν την οποίαν σας δείχνει ο κύριος Διευθ...»

Εκείνην την στιγμή άνοιξε η πόρτα ξαφνικά, και παρουσιάστηκε ο Διευθυντής με την πιο επίσημη έκφραση του προσώπου του. Αμέσως τα παιδιά μαρμάρωσαν σαν τις κολόνες του Παρθενώνα. Και ποιος ξέρει αν εκείνες ήταν αυτήν την ώρα πιο ακίνητες από τους μαθητάς; Και μύγα να πετούσε, θα ακουόταν, τέτοια απόλυτη σιωπή βασίλευε. «Τι γίνεται εδώ μέσα;» Και, στρέφοντας το πρόσωπό του προς τον έκπληκτον καθηγητήν, του είπε: «Πώς μπορείτε και ανέχεσθε τούτην την φασαρία; Σας

παρακαλώ να εξέλθετε της αιθούσης. Θα πάρω την θέσιν σας! Μπορείτε να φύγετε αύριο. Σας απολύω».

Ω, έγγραψε η Ζωρζ συμπληρωματικά, τι απαίσια παιδιά! Ο νέος καθηγητής έχασε την θέσιν του, και τώρα πώς θα θρέψει την ανάπηρη μητέρα του; Όταν ο σεβασμός έναντι των καθηγητών δεν υπάρχει, μύρια κακά έπονται.

Καθαρόγραψε το κείμενο, και την άλλη μέρα πήγε σχολείο με μια σιγουριά που ακτινοβολούσε. Η Αθηνά τής είπε:

— Τι σου συμβαίνει, κέρδισες το λαχείο;

Όλα έγιναν όπως τα είχε προβλέψει η Ζωρζ. Την πρώτη ώρα των νέων ελληνικών οι μαθήτριες παρέδωσαν τις εκθέσεις τους. Στη δεύτερη ώρα, η δεσποινίς Κλάρα είχε κιόλας ρίξει μια γρήγορη ματιά στα κείμενα των κοριτσιών. Τη Ζωρζ τη σήκωσε πρώτη να διαβάσει την έκθεσή της, να την ακούσουν όλες. Με περηφάνια, τρακ και δυνατή φωνή, η Ζωρζ τη διάβασε. Χρωμάτιζε τις φράσεις και τα νοήματα σαν ηθοποιός. Δε βιαζόταν. Σήμερα ήταν η μέρα της. Όταν τελείωσε, η δεσποινίς Κλάρα τής είπε:

— Για την πρόοδό σου λίαν καλώς. Να προσέχεις τις εκφράσεις σου. Είναι φορές που σκέφτεσαι γαλλικά, προφανώς λόγω της μητέρας σου... Και μια ακόμη παρατήρηση: πολλά τα ήτο... Και το ήταν καλό είναι στην καθομιλουμένη.

Η Ζωρζ κάθισε στη θέση της. Ένωθε ανάλαφρη. Την ώρα που η Αθηνούλα διάβαζε τη δική της έκθεση, η Άλκη έσκυψε και της ψιθύρισε:

— Αλήθεια, τι κάνει ο φίλος σου ο Αλφόνσος;

Συμφορά, η Άλκη είχε διαβάσει το μυθιστόρημα του Αλφόνσου Ντοντέ! Η χαρά σκόρπισε, και η Ζωρζ χώθηκε μέσα σε μια μαύρη τρύπα δίχως φως. Τα δάκρυα ξεχύθηκαν από τα μάτια της ασυγκράτητα, την έπνιξαν οι λυγμοί. Το σώμα της τριανταζόταν. Η Άλκη θορυβήθηκε, έκανε να την αγκαλιάσει, όμως η Ζωρζ τής ξέφυγε. Η δεσποινίς Κλάρα κατέβηκε από την έδρα, ακούμπησε το χέρι της πάνω στο σκυμμένο κεφάλι:

— Μα τι τρέχει; Γιατί κλαις;

Η δύστυχη, δεν καταλάβαινε.

Η Άλκη πήγε να τη δικαιολογήσει:

— Ίσως να κλαίει από την πολλή χαρά.

Τα λόγια της ήταν η χαριστική βολή. Χωρίς να ζητήσει την άδεια, η Ζωρζ βγήκε τρέχοντας από την τάξη. Τρέχοντας κατέβηκε τις σκάλες και χώθηκε στο υπόγειο, στην τραπεζαρία. Δεν την ένοιαζαν οι κατσαρίδες ούτε οι μυρουδιές που έβγαιναν από την κουζίνα και τους καμπινέδες. Κούρνιασε σε μια γωνιά και συνέχισε να κλαίει. Τώρα ήταν στ' αληθινά χαμένη. Είχε ντροπιαστεί. Θα την έδειχναν με το δάχτυλο και θα ψιθύριζαν: «Να η κλέφτρα». Η Αθηνά, η Αννούλα δε θα την ήθελαν πια για φίλη, και η αγαπημένη Α.Κ. θα την ξέγραφε για πάντα από την καρδιά της. Η σκέψη αυτή την έκαιγε σαν πυρωμένο σίδερο. Μόνο ο θάνατος μπορούσε να τη λυτρώσει.

Η Άλκη πήρε την άδεια να βγει, να ψάξει να βρει τη Ζωρζ.

Σκέφτηκε την τραπεζαρία. Τέτοια ώρα δεν είχε ψυχή. Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες κι αμέσως είδε τη φίλη της στην άκρη της σάλας. Πήγε κοντά της, άνοιξε τα χέρια και την αγκάλιασε:

— Γιωργάκη μου, καλέ μου Γιωργάκη! Συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με, είμαι μια άθλια, ανάξια φίλη, συγχώρε με, και μην κλαις άλλο!

Η Ζωρζ ξαφνιάστηκε. Η Άλκη τής ζητούσε συγγνώμη; Έπαψε να κλαίει, και μέσα από τα θολωμένα της μάτια κοίταξε τη φίλη της.

— Δηλαδή, δε θα το πεις στις άλλες;

— Τρελάθηκες που θα το πω;

— Και με συγχωρείς;

— Εσύ να με συγχωρέσεις που σε πείραξα. Εσύ δε μου έκανες τίποτε.

— Δηλαδή... θα ξανάρθω στο σχολείο, θα είμαστε πάλι μαζί;

— Μήπως ξέχασες, Γιωργάκη μου, πως είμαστε ενωμένες για πάντα;

Στο σπίτι της Άλκης

Είναι ευτυχισμένη. Το σπίτι, ο Άγιος Παντελεήμων, η πόλη δε χωράνε την ευτυχία της. Τόσα θαύματα μέσα στο πρώτο τρίμηνο! Δεν πρόλαβε να πατήσει το πόδι της στη Σχολή Θηλέων, κι όλα αναποδογυρίστηκαν. Έγινε το μαύρο άσπρο, και το γκρι κόκκινο, ροζ, χρώμα φανταχτερό. Θεέ μου, προσευχόταν, κάνε τούτη η χαρά να μη σβήσει ποτέ! Θέλω να τη νιώθω κάθε στιγμή της ζωής μου, ώσπου να γεράσω, ώσπου να πεθάνω. Προσπαθούσε να εξηγήσει στην αδερφή της, στην αγαπημένη της αδερφούλα, τα συναισθήματα που την πλημμύριζαν. Η Ρενέ συχνά την πείραζε, κοροΐδευε τους ενθουσιασμούς της.

— Περίμενε και θα δεις πόσα απίδια βάζει ο σάκος... Η κυρία Ερασμία θα σας ζουπήξει σαν ελιές και θα σας βγάλει το λάδι...

— Μα τι σχέση έχει η κυρία Ερασμία μ' αυτά που σου λέω; Μιλάω για την τάξη μου, για τη δεσποινίδα Κλάρα, για τις συμμαθήτριάς μου, τον κύριο Παπαδόπουλο των μαθηματικών... Μπήκα στον παραδεισο!

Η Ρενέ αντιστεκόταν στο όραμα της Εδέμ.

— Μα πώς μπορεί ο Θεός του παραδείσου να είναι ο ίδιος ο διάβολος;

— Αχ, παράτα την κυρία Ερασμία κι άκου τι σου λέω! Γνώρισα φίλες, αληθινές φίλες! Για ποια να σου πρωτομιλήσω, για την Άλκη; Ή για την Αθηνά και την Αννούλα; Εγώ ήμουν ένας ντ' Αρτανιάν μόνος κι έρημος, σε ξένο τόπο, και ξαφνικά ξεφύτρωσαν, ως εκ θαύματος, οι τρεις σωματοφύλακές μου, ο Πόρθος, ο Άραμης και ο Άθως. Με περικύκλωσαν, μου 'δωσαν την καρδιά τους! Αύριο η μια θα ρουφήξει το αίμα της άλλης...

— Τρελάθηκες, Ζωρζ; Τι 'ναι τούτα τα παλαβά;

— Μη φοβάσαι για μένα. Πήρα κρυφά από το συρτάρι του

μπαμπά ένα ξυραφάκι. Αύριο θα κόψουμε λίγο το χοντρό μας δάχτυλο, και η καθεμιά θα πει μια σταγόνα, όχι από το δικό της αίμα φυσικά, αλλά από των άλλων. Θα γίνουμε αδελφοποιτές, κατάλαβες;

— Όπου ακούς πολλά κεράσια κράτα μικρό καλάθι! Εσύ βιάστηκες να πάρεις την καλαθούνα που ρίχνουμε τ' άπλυτα.

Ζήλευε η Ρενέ; Γιατί να της ξεφεύγουν τέτοιες πικρές κουβέντες; Ευτυχώς που η Ζωρζ δεν τις άκουγε. Άκουγε μόνο τα όσα έλεγε εκείνη. Όσα της υπαγόρευε η καρδιά της, που ξεχείλιζε.

Η Ζωρζ είχε στρωθεί στο διάβασμα. Συντακτικό, αρχαία, λατινικά: εννιά. Στην έκθεση πάντα μέτριος ο βαθμός της, εφτά. Μετά το λίαν καλώς που πήρε για τη μετάφραση του «Μικρού-λη», πάλι στο εφτά. Όμως, το 'χε βάλει πείσμα να καλυτερέψει το βαθμό της με τις δικές της δυνάμεις. Το πολύ να τη βοηθούσε, λίγο, πολύ λίγο, η Ρενέ. Και στα μαθηματικά δεν τα κατάφερνε καλά. Ίσα ίσα τη βάση έπαιρνε, κι αυτήν λίαν επιεικώς. Όλο παρατηρήσεις τής έκανε ο Παπαδόπουλος, ο γλυκούλης κύριος Παπαδόπουλος! «Αχ, Σαριβαξεβάνη, πού τρέχει το μυαλό σου; Η τετραγωνική ρίζα του 841 είναι 29, γιατί το στρογγύλεψες και το έκανες 30;» Οι αριθμοί μεپردεύονταν μέσα στο κεφάλι της. Να μπορούσε να τους βάλει σε μια τάξη... Η Τίλδα και η Λένα τής είχαν πει πως θα τη βοηθούσαν. Και οι δυο ήταν τα μαθηματικά μυαλά της Α' Γυμνασίου. Μα κι αυτό, να 'σαι σκράπα στα μαθηματικά και να θέλουν να σε βοηθήσουν οι φίλες σου, δεν είναι μια σκέτη ευτυχία; Κι εκείνη, πάλι, βοηθούσε την Αννούλα στα γαλλικά.

— Πού πας; τη ρώτησε η μαμά της όταν την είδε, τέσσερις το απόγεμα, με την τσάντα στο χέρι.

— Η Αννούλα με παρακάλεσε το πρωί να πάω σπίτι της να μελετήσουμε μαζί.

Η μαμά χαιρόταν τις φιλίες της κόρης της.

— Να γυρίσεις πριν νυχτώσει και να πεις πολλούς χαιρετισμούς στη μητέρα της. Θα χαρώ πολύ να τη γνωρίσω μια μέρα.

Μέσα του Δεκέμβρη, και κάνει κρύο.

Η Ζωρζ τρέχει στο δρόμο για να μην αργήσει.

Το σπίτι των Αξελών είναι ένα διώροφο αρχοντικό, μ' έναν κήπο στην πίσω μεριά. Την άνοιξη αυτός ο κήπος γεμίζει τριαντάφυλλα, πολύχρωμα λουλούδια, ανθίζει η λεμονιά, ανθίζουν οι δυο πορτοκαλιές και σε ζαλίζουν οι μυρουδιές. Έχει και μπαμπού πολυθρόνες, για να κάθονται τα κορίτσια, όταν ο καιρός είναι καλός.

Τα έπιπλα είναι παλιά κι επιβλητικά, όλο σκαλίσματα, το πιάνο μαύρο με μπρούντζινους κηροστάτες, κι έχει μια ξύλινη, μελιά, στριφογυριστή σκάλα που ανεβάζει στο πάνω πάτωμα, στις κρεβατοκάμαρες και στα λουτρά. Όλοι οι τοίχοι είναι σκεπασμένοι με πίνακες του πατέρα της Αννούλας. Πορτρέτα, θάλασσες με βαπόρια, αχλάδια και μήλα μέσα σε φρουτιέρες κι έναν τεράστιο αράπη από τη μέση και απάνω γυμνό, μ' ένα τουρμπάνι στο κεφάλι. Σπουδαίος ζωγράφος ο Μιχαήλ Αξελός. Η Ζωρζ, κάθε φορά που βρίσκεται σ' αυτό το σπίτι, κυριολεκτικά χαζεύει. Δε ζηλεύει. Είναι περήφανη για τη φίλη της που ζει μέσα σε τόσα πλούτη, μέσα σε τόσες ομορφιές. Έχουν και μια υπηρέτρια, την Πιπίτσα, που φοράει κολλαριστή άσπρη ποδιά και σερβίρει στα κορίτσια καντό κακάο ή κρύες πορτοκαλάδες, ανάλογα με τον καιρό.

Οι δυο φίλες, η Άλκη και η Ζωρζ, τα περνούν θαύμα στο σπίτι της Αννούλας. Μελετούν λίγο, συζητούν πολύ. Και τι δε λένε! — η Ζωρζ μιλάει το πιο πολύ. Όμως, ο τρίτος σωματόφυλακας στεναχωριέται αφάνταστα στην πλατεία Κολιάτσου. Εκεί μένει η Αθηνά. Η μάνα της δεν την αφήνει να πάει μόνη της στο σπίτι της Αννούλας. Η Μαρία, η υπηρέτριά τους, δεν αδειάζει από τις πολλές δουλειές να την πηγαиноφέρει, και η Αθηνά, ολομόναχη, κοιτάει μέσα από το παράθυρο τ' αυτοκίνητα που περνάν, και θολώνουν τα μάτια της από τα δάκρυα. Η Άλκη, πάλι, που κάθεται στην πλατεία Αγάμων, Λευκωσίας 14, μπορεί όποτε θέλει να πηγαίνει, έστω κι απρόσκλητη. Ο πατέρας της είναι αυστηρών αρχών, όμως επιτρέπει στην κόρη του να πηγαίνει, ασυνόδευτη, στο σπίτι της φίλης της. Ξέρει τους γονείς και τους εκτιμάει. Άλλωστε, η απόσταση που χωρίζει τα δυο σπίτια είναι πέντε λεπτά με τα πόδια, δύο λεπτά αν τα πόδια τρέχουν.

Η Ζωρζ λαχανιασμένη χτυπάει το κουδούνι. Έχει τόσα να πει στην Αννούλα!

Της άνοιξε η Πιπίτσα, που, μόλις την είδε, της έκανε ξουτ ξουτ με τα χέρια, λες κι ήταν η Ζωρζ σκύλος ή γάτα κι ήθελε να τη διώξει.

— Καλή μου, φεύγα, φεύγα μακριά! Μην ανεβείς. Η Αννούλα έχει μαγουλάδες, και οι μαγουλάδες κολλάνε.

Σκιάχτηκε το κορίτσι. Μαγουλάδες; Τι να είναι τούτες οι μαγουλάδες που θα την εμπόδιζαν να δει τη φίλη της; Το πρωί στο σχολείο δεν είχε μαγουλάδες. Ψέλλισε:

— Μα το πρωί...

— Γύρισε άρρωστη από το σχολείο. Φεύγα σου λέω!

Η Πιπίτσα δε σήκωνε διαπραγματεύσεις. Η πόρτα έκλεισε, κι ο ντ' Αρτανιάν έμεινε απ' έξω. Κάθισε στο σκαλοπάτι κατακεραυνωμένη κι αναποφάσιστη. Να γυρίσει σπίτι ή να τολμήσει να χτυπήσει την πόρτα της Άλκης; Δεν έχει πάει ποτέ στο σπίτι της. Ο μπαμπάς της είναι πολύ, μα πάρα πολύ αυστηρός. Μωρέ, θα πάει, κι ας γίνει σεισμός!

Η πολυκατοικία της Λευκωσίας 14 είναι κάτασπρη κι έχει τουλάχιστον τέσσερα πατώματα. Ο θυρωρός σηκώνει το κεφάλι από την εφημερίδα και της λέει πως οι Ζέη μένουν στον πρώτο όροφο. Κόπηκαν τα γόνατα της Ζωρζ. Ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Ποιος θα της ανοίξει; Ο αυστηρός μπαμπάς; «Τι γυρεύεις εδώ;» θα τη μαλώσει. Κι αν τη διώξει, ξουτ ξουτ, όπως την έδιωξε η Πιπίτσα; Χτυπάει δειλά το μπρούντζινο χερούλι, κι αμέσως ανοίγει η πόρτα και της φανερώνεται μια ψηλή, μια ξανθιά, μια όμορφη κοπέλα. Δεν προλαβαίνει να της πει τι θέλει, κι εκείνη της λέει:

— Βάζω στοίχημα πως είσαι ο Γιωργάκης!

Η Ζωρζ τα χάνει.

— Έλα, έλα μέσα, η φίλη σου είναι στην κάμαρά της και καμνεται πως μελετάει. Η Αννούλα έχει μαγουλάδες. Έλα...

Η κάμαρη της Άλκης είναι βουτηγμένη στα λουλούδια. Οι κουρτίνες είναι εμπρομέ λουλουδάτες, λουλουδάτα τα σκεπάσματα των ντιβανιών, κι έχει ένα βάζο πάνω στον κομό, γεμάτο λουλούδια.

— Τι χαρά! της λέει η Άλκη. Κάθισε! Κάθισε! Έλα να προλάβουμε να τα πούμε πριν έρθει η Πεντάμορφη. Τηλεφώνησα στη Λένα. Η αφιλότιμη, έκανε μια ώρα να 'ρθει στο τηλέφωνο, κι ο κυρ Αντρέας, ο Έβγας μας, είχε κόσμο που περίμενε ουρά, και νευρίασε! Αυτό το κορίτσι βαριέται να πάρει τα πόδια του. Ας είναι... Στάσου πρώτα να φάμε κανένα γλυκό. Ζιζή, φώναξε, ραβανί!

— Ζιζή: Ποια είναι η Ζιζή;

— Η μαμά μου.

— Δηλαδή... αυτή η κοπέλα που μου άνοιξε την πόρτα; Γελάει το Κούλι, και φέγγει το προσωπάκι της.

— Είναι είκοσι χρόνια πιο μεγάλη από μένα. Θα 'ναι δε θα 'ναι τριάντα τεσσάρων χρόνων.

Η Ζωρζ πάλι τα χάνει:

— Η δική μου η μαμά είναι πολύ μεγάλη κι έχει άσπρα μαλλιά.

— Μου το ξανάπες. Όμως, εσύ έχεις μια αδερφή δώδεκα χρόνια μεγαλύτερή σου, αυτό πού το βάζεις;

— Και γιατί τη φωνάζεις Ζιζή;

— Από τα αρχικά του πατέρα μου της έχει μείνει. Ζήνων Ζέης, ίσον Ζιζή.

— Είναι εδώ ο μπαμπάς σου;

— Όχι, ευτυχώς. Έχει έκτακτο συμβούλιο. Μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Αχ, η καημένη η Αννούλα! Μαγουλάδες! Θα πρηστούν τα μάγουλά της, θα είναι σαν κουνέλι και θα την ταΐζουν με το κουταλάκι...

— Κι εσύ πού τις ξέρεις τις μαγουλάδες;

— Αν τις ξέρω; Πέρσι τέτοια εποχή κόλλησα μαγουλάδες κι ύστερα τις κόλλησα στη Λενιώ. Ήμασταν κι οι δυο κρεβατωμένες και μπορούσαμε να μιλάμε και να λέμε όσα δεν είπαμε όλη μας τη ζωή. Τα περάσαμε φίνα, ξάπλα και περιποίηση... Ενώ σκέψου την καημένη την Αννούλα...

— Θα της πηγαίνω βιβλία να διαβάξει...

— Θα σου πω κάτι που δεν το ξέρουν όλοι. Σαν μυστικό. Η Αννούλα είχε άλλες δυο αδερφές, λίγο πιο μεγάλες απ' αυτήν.

Λοιπόν, πέθαναν και οι δυο από μian άλλη κολλητική αρρώστια, την οστρακιά. Καταλαβαίνεις, οι δικοί της την έχουν μεγαλώσει στα πούπουλα. Ζουν με το φόβο.

— Δηλαδή, τι θες να πεις; Μπορεί η Αννούλα να πεθάνει;

— Όχι, βρε χαζή! Τις μαγουλάδες όλοι τις περνάνε. Άσε τώρα τις μαγουλάδες, να σου πω για τη Λένα. Είχε πάει η Υπαπαντή στο σπίτι της να της δώσει τα μαθήματα που έχασε τόσες μέρες που έλειπε με τη γοίπη. Η Υπαπαντή τής τα είπε όλα με το νι και με το σίγμα. Η κυρία Ερασμία έγινε μπαρούτι, γιατί μας έβαλε Βάρναλη η δεσποινίς Κλάρα. Λέει πως αυτός ο ποιητής δεν είναι κατάλληλος για μας. Άκου σαχλαμάρες! Να δούμε τι θα μας πει αύριο η δεσποινίς Κλάρα. Τέρμα ο Βάρναλης;

Μπαίνει μέσα στην κάμαρα η όμορφη μαμιά. Κρατάει ένα δίσκο με βυσσινάδες και ραβανί.

— Εγώ, λέει, θα πεταχτώ στην κυρία Αξελού, να δω πώς είναι η Αννούλα. Εσείς κουβεντιάστε με την ψυχή σας. Γεια!

— Κι αν κολλήσει μαγουλάδες; ρωτάει η Ζωρζ.

— Ου... Ου... τώρα; Τις κόλλησε όταν ήταν κι αυτή δεκατριών χρόνων.

— Λοιπόν, ο Βάρναλης;

— Τι λοιπόν; Θα πρέπει να τον διαβάσουμε μόνες μας. Ο μπαμπάς έχει στη βιβλιοθήκη του τα ποιήματά του, και να δούμε γιατί απαγορεύεται... Φάει πρώτα το ραβανί σου.

Χτυπάει απανωτά το χερούλι της πόρτας.

— Η Λενιώ!

Η Άλκη πήγε ν' ανοίξει και γύρισε με την αδερφή της. Η Ζωρζ την ήξερε από το σχολείο, όμως ποτέ δεν έτυχε να μιλήσουν. Ένα χρόνο μεγαλύτερή τους, πηγαίνει στη Β' Γυμνασίου. Είναι πολύ όμορφη. Η πιο όμορφη της Σχολής Θηλέων. Όλα πάνω της είναι ωραία: τα καστανόξανθα μαλλιά της, τα πράσινα μάτια της, το γραμμένο φρύδι της και το σταρένιο δέρμα της. Αδύνατη, ψηλή, αεράτη...

— Καλώς τη Ζωρζ, λέει μπαίνοντας. Η φωνή της μοιάζει κορσιδευτική. Πώς από δω;

Η Ζωρζ θέλει να δικαιολογήσει την παρουσία της, την προλαβαίνει η Άλκη:

— Οι μαγουλάδες γαρ! Η μαμά πήγε στην κυρία Αξελού., Έχει ραβανί στην κουζίνα.

— Δεν έχω όρεξη για ραβανί. Πρέπει να διαβάσω. Ξεκουμπι-
στείτε από το γραφείο μου!

— Είναι και γραφείο μου! της απαντάει η Άλκη.

— Δικό μου είναι, και μη μου κάνεις τη σπουδαία μπροστά
στη φίλη σου. Άντε, ουστ από δω, να μη σου ξεριζώσω τα μαλ-
λιά!

— Για κάνε πως μ' αγγίζεις. Ζηλιάρα, ε ζηλιάρα...

Η Ζωρζ παρακαλάει:

— Πάμε, Άλκη, στην τραπεζαρία, άφησε την αδερφή σου να
μελετήσει...

— Δεν είμαστε καλά! Ήρθαν τα άγρια να διώξουν τα ήμερα!
Εμείς ήμασταν καθισμένες εδώ. Εκείνη ουστ λοιπόν!

Πότε πρόλαβαν οι αδερφές κι έγιναν ένα κουβάρι... Στριγ-
γλιζαν, κλοτσούσαν, τραβούσαν η μια τα μαλλιά της άλλης! Τα
μάγουλα της Άλκης είχαν γρατσουνιστεί από τα νύχια της Λε-
νιώς. Η Ζωρζ, βουβή μάρτυρας, κοιτούσε την πάλη. Κι εκείνη
τσακωνόταν με τη Ρενέ, όχι όμως κι έτσι. Μπουνιές, νυχιές, μαλ-
λιοτραβήγματα! Η Λενιώ, που βρέθηκε για μια στιγμή από κά-
τω, πάτησε μια δαγκωνιά στο μπράτσο της Άλκης. Η Άλκη πό-
νεσε, φώναξε και παράτησε τη Λενιώ.

— Τώρα θα δεις, θα σε περιλούσω με βυssινάδα να συνέλ-
θεις!

Ένα κλειδί γύρισε στην εξώπορτα.

Σ' ένα δευτερόλεπτο όλα έχουν μπει στη θέση τους. Η Λενιώ
βρίσκεται καθισμένη στο γραφείο της μ' ένα βιβλίο ανοιχτό
μπροστά της, η Άλκη αρπάζει το δίσκο να τον πάει στην κουζί-
να. Ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Μπήκε στο δωμάτιο ο Ζήνων Ζέης. Ο μπαμπάς... Δεν ήταν
ψηλός, δεν ήταν όμορφος, είχε ύφος αυστηρό και γατίσια πράσι-
να μάτια. Βλέποντας τη Ζωρζ στριμωγμένη σε μια γωνιά, ρωτάει:

— Μπα... Η δεσποινίς;

Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή γύρισε η Άλκη κι εξήγησε στον μπαμπά:

— Η Αννούλα έχει μαγουλάδες, η Ζωρζ ήρθε εδώ για να μην κολλήσει και η μαμά πήγε στην κυρία Αξελού. Έφτιαξε ραβανί, θες ένα κομμάτι, μπαμπά; Εμείς θα μελετήσουμε στην τραπεζαρία, θες ραβανί, μπαμπά;

Ο μπαμπάς, που δεν πολυκαταλάβαινε τι σχέση έχει το ραβανί, οι μαγουλάδες και το ξένο κορίτσι, κοίταξε περίεργα την κόρη του:

— Και οι γρατσουνιές στο πρόσωπό σου;

— Αχ, μπαμπά, έχεις δίκιο, δε θα ξαναπιάσω την Κλοκλό στα χέρια μου, με γρατσούνισε και...

Ο μπαμπάς θορυβήθηκε:

— Έλα μαζί μου στο μπάνιο! Πρέπει να σου απολυμάνω το πρόσωπο και να σου βάλω ωδίο! Τα νύχια της γάτας είναι μολυσμένα. Έλα, τι στέκεσαι;

Μόλις βγαίνουν από το δωμάτιο, η Λενιώ σηκώνεται, πλησιάζει τη Ζωρζ και της δίνει το χέρι:

— Χαίρομαι που ήρθες. Να 'ξερες πόσο ζηλεύω τα μαλλιά σου, από την πρώτη στιγμή που σε είδα στο σχολείο, είπα: «Αχ, έτσι τα θέλω κι εγώ!». Ο μπαμπάς ούτε ν' ακούσει δε θέλει. Αν θες, μπορούμε να είμαστε τότε τότε φίλες...

— Γιατί τότε τότε;

— Γιατί εσύ είσαι η καθημερινή της Άλκης. Εγώ δε μοιράζομαι τις φίλες μου. Η Άλκη πάει κάθε Τετάρτη στη γυμναστική, για την πλάτη της, που καμπουριάζει, να... ξέρεις, κοιμάται πάνω σε σανίδα. Αν θες να 'ρχεσαι εκείνην την ώρα, θα σε περμιένω και θα τα λέμε. Θα σου κάνω όλα τα χατίρια και θα σου χαρίσω πράματά μου...

Μήπως η Λενιώ κορόιδευε τη Ζωρζ; Τι φιλία ήταν αυτή που της πρότεινε; Να 'ναι φίλες μια ώρα τη βδομάδα, κάθε Τετάρτη τέσσερις με πέντε; Και για ποιο λόγο οι δυο αδελφές τσακώθηκαν τόσο άγρια; Περίεργη οικογένεια: η μαμά κοπέλα, μια όμορφη κοπέλα, ο μπαμπάς έχει ένα βλέμμα παγωμένο, λες κι είναι κακός, η Λενιώ βγάζει νύχια και γρατσουνάει, δαγκώνει.

Θα πρέπει να μιλήσει στην Άλκη. Οι μαγουλάδες τής έκλεισαν την πόρτα της Αννούλας, κι εδώ η πόρτα άνοιξε αμέσως, κι η Ζωρζ έπεσε στο σπίτι των Ζέη και τώρα δεν ξέρει, να φύγει, να μείνει ή να μην ξαναπατήσει το πόδι της; Ούτε που πρόλαβε να δοκιμάσει το ραβανί, κι ας τρελαίνεται για ραβανί...

Για να καθησυχάσει τη Λενιώ, της υποσχέθηκε:

— Να γίνουμε φίλες, μια φορά τη βδομάδα, όμως δε θέλω να βλέπομαστε κρυφά από την Άλκη...

— Κρυφά; Και γιατί κρυφά; Αντίθετα, θα της το πούμε και θα της το παραπούμε, να σκάσει από το κακό της!

— Και γιατί θα σκάσει από το κακό της;

— Γιατί είναι ζηλιάρα. Ζηλεύει γιατί εγώ είμαι η ωραία κι εκείνη το κατσιασμένο γατί.

Η Ζωρζ θέλησε να υπερασπιστεί την καλύτερή της φίλη:

— Ε, όχι και κατσιασμένο γατί!

Η Λενιώ την κατακεραύνωσε με το πράσινο γατίσιο μάτι της, ίδιο με του μπαμπά της.

— Ε, όχι, είπαμε να γίνουμε φίλες, όχι όμως και να υπερασπίζεσαι την Άλκη...

Ώρα να πηγαίνω σπίτι μου, σκέφτηκε η Ζωρζ. Είπε η μαμά να γυρίσω πριν νυχτώσει.

Είχε νυχτώσει...